

er blevet til Lov. Dette Forslag er jo slet ikke andet end al den Deltagelse og Hjælpsomhed, som mangfoldige private, hørende til alle Klasser og alle Partier, i Ny og Næ udvise, omsat i Lov, saaledes at alle blive forpligtede til at være med til at hjælpe alle, som virkelig trænge. Her er ikke Tale om at hjælpe Folk, som ere i Nød paa Grund af Dovenskab og Ugidelighed — at der findes saadanne, skal jeg villig erkende, og der vil være god Grund, tror jeg, ikke mindst for Arbejderklassen, til at have sin Opmærksomhed henvendt paa de Folk, der snylte paa det arbejdende Samfund baade ved den ene og den anden Lejlighed. Vi ønske ikke at mænge os med de Folk, som ere fuldstændig uden Ansvarfølelse og uden Drift eller Lyst til at gøre et hæderligt Arbejde i Samfundet, og vi ønske dem ikke hjælpne. Men overfor alle dem, der trods de mest prisværdige Anstrengelser for at holde sig oven Vand paa Grund af Sygdom komme ind under Fattigvæsenet, har Samfundet en uafviselig Pligt til at hjælpe.

Jeg spørger de Herrer, der i den sidste Tid have ivret saa stærkt for, at vi skulde anvende endnu flere Millioner Kr. til militært Beredskab: Hvorledes vil man egentlig forene det Standpunkt, de have indtaget om, at Danmark er i Fare — en Fare, som efter min Mening ikke er til Stede —, og at der derfor skal ofres mange Millioner Kr., med den afvisende Maade, hvorpaa de stille sig overfor de Tusinder af Hjem, der virkelig ere i Fare. Det er nemlig Sandheden: her er Tusinder af vore — dine og mine — Landsmænd, Mænd, Kvinder og Børn, der ere i Fare. I Morgen Kl. 11³/₄ begravnes ude paa Bispebjerg Kirkegaard en Mand, der forleden Dag paa Grund af Sygdom og Fattigdom styrtede sig ned fra 2den Sal og slog sig ihjel. Efter den fattige Kiste vil der i Morgen gaa en Enke med 4 ukonfirmerede Børn. Jeg spørger: Skulle vi have mere af den Slags Ulykker? Kunne vi egentlig forsvare det? Er det ikke Pligt for os at træffe Foranstaltninger til at forhindre al den Nød og Ulykke, der er en Følge af Sygdom? Er der nogen, der er værgeløs, nogen, der har Krav paa Hjælp, da er det dog først og fremmest de syge. Der kan Partierne imellem tvistes om mange andre sociale Lovforslag, men jeg synes ikke, at man kan tvistes om denne ene simple Ting, at naar et Menneske er i Nød og syg, saa kommer Samfundet ham til Hjælp. Og det Samfund, der hver Søndag i de 1,400—2,000 Kriker her i Landet forkynder Kristi Lære:

Du skal elske din Næste som dig selv, kan ikke afvise denne simple, beskedne Retfærdighedstanke om at komme alle syge til Hjælp.

Nu siger det ærede Medlem, der er Ordfører for Flertallet (Carl Hansen), at maaske vil den Tid komme, da man vil gennemføre dette Forslag — nu ikke —, men at der nu kan være Tale om at revidere den Sygekasselov, der er gældende, og det samme sagde enkelte af de andre Talere. De Herrer nære altsaa ingen Tvivl om, at der kommer en Tid, da man gennemfører en saadan Lov. Men naar den Tid kommer, vil ingen paastaa, at det Samfund og det Folk, som da lever, er daarlige end det, der lever den Dag i Dag, ligesaa lidt som nogen vil bestride, at det Samfund, der har gennemført Sygekasseloven, Alderdomsunderstøttelsesloven, Ulykkesforsikringsloven, Arbejdsløshedsloven, er et bedre Samfund end det Samfund, som var, og som afviste alle de mange sociale Krav, hvorpaa disse Love ere byggede. Nu vel, siger jeg, det Forslag, som foreligger her, er kun en videre Udvikling af den sociale humane Lovgivning, som har været Særtetegnet for de sidste 50 Aars politiske Arbejde, og i hvilken Socialdemokratiet har gjort saa alvorlig og dyb en Indsats. Men hvorfor skal det vente? Jeg spørger: Hvorfor skulle vi lade de syge vente, hvorfor skulle Børnene stedse blive ved at lide Nød? Hvorfor skulle vi tvinge Folk over paa Fattigvæsenet? Det ved jeg godt, og det vide de Herrer baade til Højre og Venstre, at disse Folk, som ere syge, Mænd og Kvinder, som ere Familieforsørgere, i de allerfleste Tilfælde gaa forgæves for at anmode om Hjælp. De gaa der eller der eller der, og saa viser man dem et andet Sted hen og et tredje Sted hen og et fjerde Sted hen, og der, hvor de komme, viser man dem igen et femte og sjette Sted hen. Forstaar man, hvad det vil sige for fattige, syge Mennesker at løbe polsk Tiggergang for at faa Næring til deres Børn? Kunne vi forsvare det? Denne ekstraordinære Rigsdagssamling er netop den rette Samling til at gennemføre et Forslag som dette. Og jeg vil sige til mine Kolleger i denne Sal, at hvis Resultatet af denne ekstraordinære Rigsdagssamlings Arbejde maatte blive dette, at de danske Lovgivere sagde: Alle syge i Danmark have ens Ret, de rige syge saavel som de fattige syge, og rige og fattige syge Folks Børn have samme Ret — hvis vi forkyndte, at det var Lov, saa vilde det